

TANRI İLE ÇİFTÇİ

Çok becerikli bir çiftçi, halkın ihtiyacı kadar ürün alamayınca üzüntüsünden Tanrı'ya sitem etmiş:

"Sen Tanrısın; Dünya'yı ve biz kullarını da sen yarattın. Bir yıl süre ile beni aksiliklerden koru. Sonunda evrende hiç yoksulluk kalmadığını göreceksin."

Tanrı, çiftçiye bir yıl süre tanımış. Çiftçinin koşulları çok ağırmış. Fırtına olmayacak, yağmur yağmayacak, tohumları yiyen böcekler olmayacak, şiddetli rüzgar esmeyecek... Uyumlu, düzenli, sorundan yoksun bir yıl olacak...

Yıl sonunda, başaklar öylesine uzamış ki, çiftçi çok sevinmiş. Güneş istemiş, Tanrı güneşi de emrine pervane etmiş. Yağmur istemiş, anında yağmur yağmış. Kesilmesini istediğinde ise gökyüzü kurumuş. Ürün bolluğu açısından mucizevi bir yıl yaşanmış. Ne var ki, yalnızca nicelik açısından mucizevi... Çiftçi Tanrı'ya kasılarak şunları söylemiş:

"Önce bol ürün yetiştirdik ki, insanoğlu on yıl süre ile hiç çalışmasa bile, bundan böyle dünya üzerinde hiç açlık olmayacak"

Ama mahsül biçildiğinde ürünlerin kof olduğu anlaşılmış... İçerisinde tek bir arpa, tek bir buğday tanesi yokmuş...

Çiftçi şaşkınlıkla Tanrı'ya sormuş:

"Ne oldu? Aksilik nerede? Nerede yanıldım?"

"Çok Basit..." diye yanıtlamış Tanrı. "Mücadeleyi engelledin. Hiç sürtüşme yoktu. Tüm kötülüklerden, güçlüklerden arındırdın mahsülü. Bu nedenle kısır kaldı. Doğada her etkenin bir rolü vardır. Güçlük çekmeden meyve alınmaz.

Fırtına, gök gürültüsü, sağanak, şimşek de gereklidir. Ürünün ruhunu, özünü dingin tutarlar."

Meselenin anlamı çok derindir. Sürekli mutlu... mutlu... mutluysan, mutluluk anlamını yitirir. Beyaz bir duvarın üstüne, bembeyaz bir tebeşirle yazı yazmak yararsızdır. Ne kadar yazsan da kimse bir şey okuyamaz. Gece, gündüz kadar gereklidir. Acı, üzüntü dolu günler; mutluluk, sevinç dolu günler kadar vazgeçilmezmiş. İşte bu gerçeği kavramak ta bilinçlenmektir.

O zaman sorgu sual biter. Bu yaşantının ritmidir. Çelişki ve ikilemleri kavramaktır. Yani yaşantının sırrını çözmektir. Eşyanın tabiatını özümlediğin, doğa kanununu çözümlediğin anda senin için gölge kalmaz. Mutsuzluk bile bu aşamaya varmış kişide ışık saçar. Üzüntünün bu türü düşmanın değil, dostundur. Onu, gerekli ve gidici bir arkadaş gibi sevgiyle taşı. İleri tarihteki bir mutluluğun habercisi olarak kabullen sıkıntıyı... Aksi taktirde yok olur, erir bitersin!

Alıntıdır